

Katedrály prázdne a Afrika v uliciach – tak vyzerá najkatolíckejší región Francúzska dnes

Matej Gavlák

16. septembra 2022 ✚ Spoločnosť ✚ Cestopis

Počas mojej návštevy *Puy du Fou* v regióne Vendée som mal trošku času porozhliadať sa aj po okolí a – aj keď som čakal naozaj kadečo – predsa len som napokon nevychádzal z údivu. Ako už naši čitatelia zaiste dobre vedia, Vendée je jeden z najkatolíckejších regiónov celej krajiny. Práve tu v roku 1793 vypuklo veľké prokatolícke povstanie, ktoré si dodnes v kontrarevolučných kruhoch po celom svete udržuje legendárny status. Takže ako sa tejto oblasti sladkého Francúzska vedie v roku 2022? Odpoveď už asi každý tuší, ale rozoberme si ju na drobné.

V mestečku Cholet

Vendée – aspoň tá časť, ktorú som ja navštívil – tak trochu pripomína ďaleký východ Slovenska. Pôsobí veľmi svojsky, ospalo, jednotlivé dedinky sú od seba na kilometre vzdialené. Moja cesta viedla skôr na okraj Vendée, a k väčšiemu centru, ako je napríklad La Roche-sur-Yon (53-tis. obyv.), som sa nedostal. Ale počas prestupu som mal niekoľko hodín času v mestečku Cholet (54-tis. obyv.), ktoré už síce nepatrí do Vendée, ale tesne s ním susedí.

Počas prechádzky po Cholette som natrafil na nádhernú miestnu katedrálu. Avšak keď som do nej vstúpil, ostal som ako obarený – bol som v nej totiž úplne sám! V kostole nebolo ani duše, ani len jedna modliaca sa babička, iba zdanlivo nekonečné rady stoličiek (nemali tam také tie klasické lavice ako sú u nás). Prvé, čo mi napadlo, keď som sa začal po tomto chráme prechádzať, bolo, že si pripadáam ako v skutočnej hrobke. Tak prázdno a ticho tam bolo. Na doplnenie treba uviesť, že bolo asi 6 hodín večer – čas, kedy sú v mnohých slovenských kostoloch sväté omše a kedy sa u nás ľudia zdržiavajú ešte aj pred či po omši. Aby toho nebolo málo, v ten deň – 25. augusta – slávila Cirkev sviatok sv. Ľudovíta, francúzskeho kráľa. Napokon do chrámu vošli už len ďalší turisti.

Zdroj: archív autora

Vyšiel som von. Vonku na výveske som si všimol rozpis omší – boli len v nedeľu ráno a podvečer (plus v prikázané sviatky). „*V tomto chráme je za celý týždeň toľko omší, čo na Slovensku za jeden jediný deň!*“ preblyslo mi v hrôze hlavou. Vybral som sa jednou ulicou prechádzajúc okolo baru, kde sedeli mladiství Choletčania, pili pivo a pofajčievali. Cestou som narážal na množstvo ľudí tmavej pleti. Čo som však u týchto jednotlivcov najviac registroval nebola farba ich pleti, ako skôr akési zvláštne, neeurópske vzorce správania. Podivná chôdza, podivné pohľady, hlasné rádio v ruke vyhrávajúce na celú ulicu, zvláštny štýl ich rozprávania, podivné oblečenie..., to všetko som z ich strany zachytával ako radar. Ak narazíte na čierneho človeka u nás, pôsobí už v podstate európskym dojmom. V Cholet to bola čistá Afrika.

Kde sú všetci?

Dostal som sa do akéhosi centra mesta, pešej zóny, a hľa: ďalšia veľká katedrála predou mnou. 43-tisícový Cholet má teda hneď dve veľké katedrály, ktoré sú od seba vzdialené ani nie 10 minút chôdze (s ťažkým ruksakom na chrbte). Aj táto katedrála bola opäť úplne prázdna. Šiel som pomalým krokom dopredu, keď som si zrazu všimol muža, ktorý šiel stredom katedrály dopredu. Prešiel popri lavičkách, potom po schodíkoch a už bol pri pultíku, odkiaľ sa čítajú čítania. Zjavne mal namierené až k samotnému oltáru. Vtedy som mu šeptom svojou nedokonalou francúzštinou povedal: „*Đalej nesmiete ísť! Toto je posvätné miesto; ďalej nesmiete ísť.*“ Ospravedlnil sa mi, vysvetľujúc, že je turista zo Saint-Étienne a že nevedel, ako to v tomto kostole chodí. Samozrejme, pomyslel som si svoje.

Zdroj: archív autora

Kľakol som si do bočnej kaplnky a prakticky sám v celej obreji katedrále, v čase kedy u nás boli omše po celom Slovensku, v deň sviatku svätého francúzskeho kráľa, som sa za túto nádhernú, no stratenú a nešťastnú krajinu pomodlil ruženec. Pripadal som si, akoby som bol sám v celom vesmíre.

Ako som odchádzal, uvidel som staršiu pani.

– „Kde sú všetci?“, pýtal som sa jej, „veď dnes je sviatok sv. Ľudovíta, francúzskeho kráľa, vaše kostoly by mali byť plné ľudí.“

– „Neviem o tom, žeby mal svätý Ľudovít dnes nejaký sviatok,“ odvetila, „a okrem toho, som tu len turistka, neviem, kde sú miestni...“

Samozrejme, i v tejto katedrále bola omša len dvakrát do týždňa.

V Nantes

Ďalšie mesto, v ktorom som sa zastavil, bolo Nantes. Hoci má dnes Nantes povest' ultraliberálneho centra, predsa kedysi bývalo hlavným mestom katolíckeho Bretónska. Dnes už síce mesto administratívne k polostrovu nepatrí, ale do istej miery si na svojich stavbách stále zachováva pôvodný katolícky ráz.

Jednou z atrakcií, kam som sa chcel ísť pozrieť, bola aj Katedrála sv. Petra a sv. Pavla, ktorá sa konštrukčne podobá na legendárnu parížsku Notre-Dame, v roku 2019 ťažko poškodenú požiarom. Keď som sa však už priamo v Nantes chcel ísť pozrieť do Katedrály sv. Petra a sv. Pavla, na svoje zdesenie som zistil, že verejnosti nie je prístupná už dva roky – v roku 2020 ju ťažko poškodil požiar. Oheň bol založený africkým migrantom, údajne bol psychicky chorý...

Bol už podvečer, keď som sa šiel prejsť po meste. Všade boli vysvietené bary so zábavajúcimi sa ľuďmi. Jeden bar mi prišiel podivnejší ako ostatné a chvíľu som uvažoval, čím to je. Po chvíli som však na to prišiel, respektíve som to zbadal – niesol totiž veľký nápis „GAY BAR“. Šokovalo ma, že sa nachádzal prakticky v centre mesta úplne, prístupný pre prakticky kohokoľvek. Šiel som okolo ďalšej katedrály v Nantes. Pred ňou

boli z akéhosi mne neznámeho dôvodu vystavené sochy škeriacich sa rohatých bytostí.

Zdroj: archív autora

Najsmutnejší pohľad však bol na jednu starú ulicu tvorenú domami starými niekoľko storočí. V domoch sú dnes bary a na ich stenách sú hrdo vystavené homosexuálne dúhové vlajky. Avšak na tých domčekoch sú dodnes umiestnené aj predmety desaťročia (alebo možno stáročia?) staré – malé sošky Panny Márie. Inými slovami: v tej nantskej ulici sa doslova prelínali symboly absolútnej svätosti a čistoty a absolútneho pohoršenia a nečistoty...

1428 nanovo

Prakticky ihneď po mojom návrate domov som sa z francúzskych médií dozvedel, že práve do Nantes dorazili špeciálne policajné jednotky. V uliciach mesta sa udialo niekoľko vražd a v predmestiach to vrelo násilím. Denník *Le Figaro* napríklad začiatkom tohto mesiaca uverejnil článok s názvom *Medzi zločinnosťou a pašeráctvom drog, Nantes v špirále násilia*. Ide o reportáž mapujúcu bezpečnostnú situáciu zvlášť v tamojších prisťahovaleckých štvrtiach.

Zdá sa, akoby tu platil istý vzorec – keď ľudia strácajú vieru, strácajú aj zábrany. Vo všetkom – uvoľňuje sa sexuálna morálka, národné puto, stráca sa láska k vlasti. Do popredia sa dostáva falošný súcit s „utláčanými“ homosexuálmi a „pred vojnou utekajúcimi“ migrantmi. To spôsobuje ničivý koktail promiskuity a s ňou spojených drog. V nadväznosti nato – ale aj paralelne s tým – sa šíri násilie, zbrane a nakoniec aj vraždy a nepokoje.

A to je asi v skratke dnešné Nantes a možno do istej miery aj Francúzsko ako také. Je to krajina, ktorá si už nevie pomôcť sama a zúfalo potrebuje nejaký zázrak. Tak tomu však bolo napríklad aj v roku 1428, no potom prišla svätá Jana z Arku. Zvyšok je už história.

Zdroj: archív autora

Avšak krajina galského kohúta sa bude musieť najprv úprimne obrátiť, aby si podobného „záchrancu od Boha“ mohla vyprosiť. Veríme, že sa to raz stane. Otázkou len je, ako hlboko bude ešte musieť „Prvá dcéra Cirkvi“ spadnúť, kým si uvedomí, že treba volať na Pána a na Jeho Svätú Matku...

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/katedrally-prazdne-a-afrika-v-uliciach-tak-vyzera-najkatolickejsi-region-francuzska-dnes/>